

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 14 To 46/2021, ECLI:CZ:VSPH:2021:14.TO.46.2021.1

Číslo: 13/2022

Právní věta:

V řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, jímž byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, je soud České republiky vázán návrhem příslušného orgánu jiného členského státu, kterým se domáhá uznání a výkonu rozhodnutí jen ve vztahu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, avšak nikoliv k dalším trestům (popř. jiným povinnostem) uloženým tímto rozhodnutím. Proto se soud České republiky musí omezit jen na výrok podle § 306 odst. 1 z. m. j. s., tedy rozhodnout o tom, zda se na území České republiky uznává uvedené rozhodnutí, jímž byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, a zda se vykoná uložený nepodmíněný trest odnětí svobody.

S ohledem na podmínku oboustranné trestnosti skutku ve smyslu § 305 odst. 1 písm. b) z. m. j. s. musí soud ve výroku rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody uvést konkrétní trestný čin, jehož zákonné znaky podle práva České republiky naplňuje čin, kterým byl odsouzený uznán vinným cizozemským rozhodnutím.

Je-li třeba rozhodnout o zápočtu vazby do uvedeného trestu odnětí svobody, učiní tak soud dodatečně v návaznosti na právní moc rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 15.07.2021

Spisová značka: 14 To 46/2021

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Právní styk s cizinou, Uznání a výkon cizozemských rozhodnutí

Předpisy: § 305 odst. 1 písm. b) z. m. j. s.
§ 306 odst. 1 z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze podle § 308 odst. 3 z. m. j. s. k odvolání státního zástupce zrušil rozsudek

Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. 11 T 6/2020, a ve věci odsouzeného M. L. sám znovu rozhodl o uznání rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu (Rakousko) ze dne 17. 6. 2019, č. j. 8 Hv 2/19x-1281b.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. 11 T 6/2020, bylo rozhodnuto, že podle § 304 odst. 2, § 323 odst. 1 písm. b) a § 327 odst. 2 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ve zkratce „z. m. j. s.“), se uznává na území České republiky rozsudek Zemského soudu v Eisenstadtu ze dne 17. 6. 2019, č. j. 8 Hv 2/19x-1281b, který nabyl právní moci dne 17. 6. 2019 a podle něhož odsouzený M. L. spáchal

pod bodem B./I./2. zločin obchodování s návykovými látkami podle § 28a odst. 1 druhý a třetí případ a odst. 2 č. 2 SMG - rakouského zákona o návykových látkách,

pod bodem B./II./5. a bodem E. zločin obchodování s návykovými látkami podle § 12 třetí případ StGB - rakouského trestního zákona a § 28a odst. 1 pátý případ, odst. 2 č. 2 a odst. 4 č. 3 SMG - rakouského zákona o návykových látkách,

pod bodem B./III./2. přečin nedovoleného zacházení s návykovými látkami podle § 27 odst. 1 č. 1 první a druhý případ a odst. 4 č. 2 SMG - rakouského zákona o návykových látkách;

pod bodem B./IV./2. přečiny nedovoleného zacházení s návykovými látkami podle § 27 odst. 1 č. 1 první a druhý případ a odst. 2 SMG - rakouského zákona o návykových látkách.

2. Uvedených trestných činů se odsouzený M. L. dopustil v podstatě tak, že

B. proti předpisům návykovou látku, převážně květy cannabis, obsahující látku Delta-9-THC a THCA, a částečně jiné návykové látky

I. v množství přesahujícím hranici množství (§ 28b SMG - rakouského zákona o návykových látkách) jako člen kriminálního spolčení a za vědomého a chtěného spolupůsobení jako spolupachatel (§ 12 StGB - rakouského trestního zákona) se separátně stíhanými osobami J. L., J. K., M. A. K., Z. K. S. a K. N. převážně ve městě Drasenhofen a Bernahrdstal vyvezl z České republiky a dovezl do Rakouska, a to tím, že transportovali návykové látky v osobním motorovém vozidle do Rakouska, a to

2. od blíže nezjištěné doby v létě 2015 do 5. 5. 2017, nejméně 1 kg květů cannabis;

II. v množství přesahujícím hranici množství (§ 28b SMG - rakouského zákona o návykových látkách) jako člen kriminálního spolčení přenechal jiným osobám, a to

5. od blíže nezjištěné doby v létě 2015 do 5. 5. 2017 ve městě Salzburg nejméně 1,5 kg květů cannabis, z toho 300 gramů osobě S. A., 10 gramů osobě I. C. a 2 gramy osobě K. S. a zbytek neznámým odběratelům,

III. jako člen kriminálního spolčení v úmyslu uvést do provozu získal, vlastnil a převážel,

a

to:

2. s osobou K. N. dne 29. 5. 2017 ve městě Salzburg, v obci Maria Alm a na jiných

místech 95,8 gramů květů cannabis, obsahující čistou substanci o hmotnosti 7,5 gramů THCA a 2,29 gramů Delta-9-THC, které podle pokynu osoby Z. K. S. vyzvedli od osoby M. A. K., aby je ve městě Zell am See prodali,

IV. výlučně pro osobní potřebu získal a vlastnil, a to

2. od blíže nezjištěné doby do 29. 5. 2017, ve městě Salzburg a na jiných místech ve vícero útocích pokaždé nepatrné množství květů cannabis.

Odsouzený M. L. dále

E. ohledně 8 kilogramů květů cannabis činy uvedenými v bodě B./II./3./d) obžaloby proti předpisům návykové látky, především květy cannabis obsahující Delta-9-THC v množství přesahujícím hranici množství (§ 28b SMG - rakouského zákona o návykových látkách), jako člen kriminálního spolčení přenechal ziskuchtivě jiným osobám, a to Z. K. S. v období od jara 2016 do 29. 5. 2017 ve městě Salzburg, návykové látky v množství přesahujícím dvacetpětkrát hranici množství (§28b SMG - rakouského zákona o návykových látkách), celkově 40,9 kilogramů květů cannabis, dále neznámým osobám, které návykové látky přebíraly, nejméně 34 kilogramů květů cannabis (6.640 g THCA, tj. 19 %, 340 g Delta-9-THC, tj. 1%), které byly předem přes osobu M. Y. D. z Ukrajiny ve třech kamnech dodány do Rakouska a v bytě osoby S. v Salzburgu rozřezány a rozděleny, přičemž k tomuto přispěl tím, že v bytě osoby S. při rozdělávání jedněch kamen a odebrání a rozdělování balíků květů cannabis spoluúčinkoval a poté podle pokynu osoby S. kamna odstranil.

3. Za to byl M. L. odsouzen za použití § 28 odst. 1 StGB (rakouského trestního zákona) podle trestní sazby § 28a odst. 4 SMG (rakouského zákona o návykových látkách) ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 04. 2018, sp. zn. 32 T 46/2018, který nabyl právní moci dne 29. 5. 2018, k dodatečnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, stejně tak jako podle § 389 StPO (rakouského trestního řádu) k náhradě nákladů trestního řízení. Podle § 43a odst. 4 StGB (rakouského trestního zákona) bylo rozhodnuto, že se podmíněně upouští od části trestu odnětí svobody v rozsahu 2 roků za stanovení zkušební doby v délce 3 roků.

4. Dalšími výroky Krajský soud v Hradci Králové rozhodl, že podle § 38 odst. 1 č. 1 StGB (rakouského trestního zákona) se vykonaná předběžná vazba od 29. 5. 2017, 16:25 hodin, do 14. 9. 2017, 13:00 hodin, započítává do uloženého trestu odnětí svobody. Podle § 20 odst. 1 StGB (rakouského trestního zákona) se prohlašuje částka 3 000 EUR, která byla docílena obchodováním s návykovými látkami u obviněného M. L., za propadlou. Podle § 19a StGB (rakouského trestního zákona) se nařizuje konfiskace zajištěného mobilního telefonu. Podle § 304 odst. 2 a § 306 odst. 1 z. m. j. s. se nepodmíněný trest odnětí svobody uložený M. L. rozsudkem Zemského soudu v Eisenstadtu ze dne 17. 6. 2019, č. j. 8 Hv 2/19x-1281b, který nabyl právní moci dne 17. 6. 2019, v délce 164 dnů vykoná. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl odsouzený M. L. zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

5. Podle odůvodnění uvedeného rozsudku, Krajský soud v Hradci Králové rozhodl o uznání rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu a výkonu trestu v České republice na základě osvědčení vydaného vrchním státním zástupcem v Eisenstadtu dne 25. 5. 2020, v němž je popsána trestná činnost, za niž byl jmenovaný odsouzen citovaným rozsudkem, přičemž nejpřísněji trestným byl zločin obchodování s návykovými látkami podle § 28a odst. 1 druhý a třetí případ a odst. 2 č. 2 SMG - rakouského zákona o návykových látkách. Za to byl odsouzen též s ohledem na rozsudek Okresního soudu v České Budějovicích ze dne 27. 4. 2018, sp. zn. 32 T 46/2018, s právní mocí dne 29. 5. 2018, k dodatečnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, přičemž podle § 43a odst. 4 StGB - rakouského trestního zákona bylo podmíněně upuštěno od části trestu odnětí svobody v rozsahu 2 roků se

stanovením zkušební doby v délce 3 roků. Dále se ve výroku rozsudku o uznání cizozemského trestního rozsudku citují další výroky obsažené v rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu.

6. Krajský soud v Hradci Králové po provedeném dokazování dospěl k závěru, že návrhu na uznání citovaného rozsudku rakouského soudu lze vyhovět, byť s úpravami týkajícími se délky nepodmíněného trestu odnětí svobody, a stanovil skutečnou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, kterou by měl odsouzený M. L. vykonat na území České republiky. Podle osvědčení vykonal ke dni 24. 4. 2020 z celkové délky nepodmíněného trestu odnětí svobody 109 dnů. Podle rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2018, sp. zn. 32 T 46/2018, který je součástí výroku o trestu podle krajského soudu označovaného jako dodatečný trest, odsouzený vykonával trest odnětí svobody od 17. 9. 2020 do 14. 12. 2020, což činí 87 dní. Dohromady tedy podle krajského soudu odsouzený vykonal 196 dní, což po odečtení od 360 dní znamená, že mu zbývá vykonat ještě 164 dní nepodmíněného trestu odnětí svobody. Pro jeho výkon jej s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

II.

Odvolání státního zástupce a vyjádření k němu

7. Proti shora uvedenému rozsudku podal v neprospěch odsouzeného v zákonem stanovené lhůtě státní zástupce odvolání zaměřené do obou jeho výroků.

8. V odůvodnění odvolání se uvádí, že krajský soud v souladu s návrhem státního zástupce sice uznal zmíněný rozsudek Zemského soudu v Eisenstadtu, avšak měl tak učinit podle § 306 odst. 1 z. m. j. s., a nikoli podle § 304 odst. 2, § 323 odst. 1 písm. b) a § 327 odst. 2 z. m. j. s. Zde navíc uvedení odkazů na ustanovení týkající se uznání a výkonu rozhodnutí ukládajících trest nespojený se zbavením osobní svobody (§ 323 a § 327 z. m. j. s.) je poněkud matoucí, neboť rakouská strana žádala (a zaslala příslušné osvědčení) pouze o výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody. Přesto krajský soud odkazuje i na ustanovení týkající se uznání a výkonu rozhodnutí ukládajícího podmíněný trest odnětí svobody, kde je dána věcná příslušnost okresního soudu.

9. Státní zástupce v odvolání dále krajskému soudu vytyká, že v uznávacím výroku jeho rozsudku chybí odkaz na to, jaký trestný čin podle práva České republiky je ve skutku, pro který bylo vydáno rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, spatřován, a to z důvodu výkonu trestu a evidence v Rejstříku trestů.

10. Za mnohem podstatnější pochybení pak státní zástupce považuje úvahy, které vedly krajský soud k výroku, podle něž má odsouzený vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 164 dnů, ačkoli byl rakouským soudem odsouzen k dodatečnému (správně dodatkovému) trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a ve vztahu k uloženému trestu bylo podmíněně upuštěno od části trestu odnětí svobody v trvání 2 roků za stanovení zkušební doby v délce 3 roků. Podle příslušného osvědčení tedy činí délka uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody celkem 360 dnů a do jeho výkonu by pak mělo být započteno 109 dnů vazby. S ohledem na skutečnost, že uznávaný trest byl vydán jako dodatkový trest, bude podle krajského soudu třeba do celkové výměry trestu odnětí svobody započítat i část vykonaného trestu uloženého rozhodnutím soudu, ke kterému byl ukládán dodatkový trest, tj. rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2018, sp. zn. 32 T 46/2018, v trvání 87 dnů. Tímto postupem krajský soud dospěl k závěru, že zbývá vykonat 164 dnů trestu odnětí svobody. (360 dnů podle údaje v osvědčení - 109 dnů vazby - 87 dnů vykonaného trestu uloženého rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích = 164 dnů).

11. K tomu státní zástupce ve svém odvolání uvádí, že v tomto výroku by neměl být proveden zápočet části vykonaného trestu či jiných dob omezení osobní svobody v souvislosti s daným skutkem do trestu odnětí svobody. K tomu slouží samostatné rozhodnutí soudu vydávané podle § 310 odst. 1 z.

m. j. s. ve spojení s § 130 odst. 2 z. m. j. s. Vůbec pak není důvod započítávat do výkonu dodatkového trestu podle § 31 a § 40 rakouského trestního zákona trest, který byl vykonán ve věci, ve vztahu k níž byl dodatkový trest uložen. Stanovení dodatkového trestu podle § 31 a § 40 rakouského trestního zákona totiž nelze ztotožňovat se souhrnným trestem podle českého trestního zákoníku. Na rozdíl od souhrnného trestu podle českého trestního zákoníku u dodatkového trestu podle § 31 a § 40 rakouského trestního zákona nedochází ke zrušení výroku o trestu uloženého v předchozí věci, ve vztahu k níž je dodatkový trest ukládán, ale dodatkový trest se pouze přidává k původnímu trestu, přičemž oba dohromady ve svém součtu musí odpovídat trestu, který by byl uložen při společném odsouzení. Dodatkový trest podle § 31 a § 40 rakouského trestního zákona je tedy samostatným trestem a z hlediska jeho výkonu je naprosto irelevantní, zda a v jakém rozsahu byl vykonán trest ve věci, ve vztahu k níž byl dodatkový trest uložen.

12. Ze shora uvedených důvodů proto státní zástupce v závěru svého odvolání navrhl, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací podle § 308 odst. 3 z. m. j. s. ve spojení s § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil napadený rozsudek a aby sám podle § 259 odst. 3, 4 tr. ř. rozhodl tak, že podle § 306 odst. 1 z. m. j. s. uzná citovaný rozsudek Zemského soudu v Eisenstadtu, a ve výroku doplnil, že skutky popsané v uznávaném rozsudku naplňují v České republice znaky skutkové podstaty pokračování ve zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a že odsouzený M. L. vykoná nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 360 dnů se zařazením do věznice s ostrahou. Vlastní započtení vykonané vazby pak již podle státního zástupce provede samostatně krajský soud.

13. K odvolání státního zástupce se prostřednictvím svého obhájce vyjádřil odsouzený M. L. Podle něj krajský soud ve výroku napadeného rozsudku rozhodl o zápočtu trestu uloženého rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2018, sp. zn. 3 T 46/2018, správně. Pokud má státní zástupce za to, že takový postup je nesprávný, měl by předložit autentické znění § 31 a § 40 rakouského trestního zákoníku, protože ve vztahu k právu cizího státu neplatí zásada *iura novit curia*.

III.

Posouzení důvodnosti odvolání

14. Vrchní soud v Praze na základě řádně a včas podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti kterým směřuje odvolání, i řízení, které mu předcházelo, a shledal odvolání státního zástupce důvodným.

15. K řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, je třeba uvést, že Vrchní soud v Praze v něm neshledal porušení zákona, které by mělo za následek vadnost některého z výroků rozsudku. Odsouzený byl osobně přítomen ve veřejném zasedání, konaném před krajským soudem, a v rámci svého výslechu mohl za účasti svého obhájce uvést vše, co pro posouzení předmětu řízení považoval za důležité. Mohl se rovněž vyjádřit ke všem provedeným důkazům, případně navrhnout provedení dalších důkazů. Jeho právo na obhajobu bylo plně respektováno.

16. Jako vadné shledal Vrchní soud v Praze výroky napadeného rozsudku, týkající se jak uznání zmíněného rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu, tak i výroku o výkonu trestu odnětí svobody. V první řadě je třeba souhlasit s námitkou státního zástupce, uvedenou v jeho odvolání, že vrchní státní zástupce činný na Spolkovém ministerstvu spravedlnosti Rakouska se cestou příslušného osvědčení domáhá uznání zmíněného rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu a jeho výkonu ve vztahu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a jeho formalizovaný návrh se nevztahuje k dalším uloženým trestům a vysloveným povinnostem. Z tohoto důvodu se měl krajský soud omezit na výrok podle § 306 odst. 1 z. m. j. s., tedy rozhodnout o tom, zda se na území České republiky uznává uvedený

rozsudek a zda se vykoná trest odnětí svobody, který byl tímto rozsudkem uložen. Vykonatelnosti jiných trestů na území České republiky, stejně jako dalších povinností, uložených zmíněným rozsudkem, se odsuzující stát nedomáhal a nebyl důvod o ní rozhodovat.

17. Jednou z podmínek, za nichž lze rozhodnout o uznání cizozemského rozhodnutí ukládajícího trest odnětí svobody, je ve smyslu § 305 odst. 1 písm. b) z. m. j. s. oboustranná trestnost skutku, kterým byl odsouzený uznán vinným. Takový skutek tedy musí naplňovat znaky trestného činu i podle práva České republiky. Skutečnost, že soud rozhodující o uznání se zabýval touto podmínkou, je třeba promítnout do výroku rozsudku o uznání, a to nejen z důvodu, který v odvolání uvádí státní zástupce, ale i pro další rozhodování např. o případném přizpůsobení trestu podle § 124 odst. 2 písm. b) z. m. j. s., o zařazení odsouzeného do určitého typu věznice podle § 56 odst. 2 tr. zákoníku, nebo posouzení podmínek pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podle § 88 trestního zákoníku. Za situace, kdy krajský soud neuvedl ve výroku svého rozsudku právní kvalifikaci skutků, za něž byl odsouzený uznán vinným rakouským soudem, podle českého trestního zákoníku, nelze shora uvedené otázky bezpečně posoudit.

18. Zásadní pochybení shledal Vrchní soud v Praze rovněž ve výroku o výkonu trestu odnětí svobody z hlediska stanovení doby jeho trvání. Především je třeba upozornit na to, že dodatkový trest podle rakouského trestního zákoníku nelze zaměňovat s institutem souhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 2 českého tr. zákoníku. Zásadní rozdíl je v tom, že podle rakouského práva se výrok o trestu v odsuzujícím rozsudku, ve vztahu k němuž se ukládá dodatkový trest, neruší, ale s přihlédnutím k hlediskům uvedeným v § 31 a § 40 rakouského trestního zákoníku se jako další - dodatkový trest - ukládá k trestu předtím uloženému. Pojem „dodatkový trest“ není v našem právním řádu pojmem neznámým; obsahoval jej trestní zákon č. 86/1950 Sb., který v § 22 odst. 1 vycházel ze stejných principů, jako dodatkový trest podle rakouského trestního zákoníku, jak jej popisuje v odůvodnění svého rozsudku Zemský soud v Eisenstadtu (viz doslovná znění § 31 a § 40 rakouského trestního zákoníku citovaná v osvědčení státního zástupce). K námitce obhajoby, že přetrvávají pochybnosti o tom, jakou funkci plní dodatkový trest podle rakouského trestního zákona a v čem spočívá jeho aplikace, provedl vrchní soud ve veřejném zasedání důkaz shora citovanými listinami. Pro vysvětlení lze poukázat na znění § 31 rakouského trestního zákona citované v osvědčení státního zástupce:

„(1) Bude-li ten, kdo je již odsouzen, odsuzován za jiný čin, který po jeho spáchání měl být přidán k dřívějšímu řízení o odsouzení, bude uložen dodatkový trest. Tento trest nesmí přesáhnout nejvyšší výměru trestu, která hrozí za nyní odsuzovaný čin. Celkové tresty nesmí přesáhnout trest, který by byl přípustný podle pravidel pro výměru trestu při souběhu trestných jednání a pro součet hodnot a obnosů škod.

(2) Dřívější vnitrostátní odsouzení se považuje za stejné jako dřívější cizozemské odsouzení, pokud nejsou dány předpoklady § 73.“

19. Ze shora uvedeného důvodu je nesprávný postup krajského soudu, který do dodatkového trestu započítal trest odnětí svobody uložený rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2018, sp. zn. 32 T 46/2018, ačkoliv k tomuto trestu - bez jeho zrušení - již přihlédl rakouský soud při úvaze o výměře dodatkového trestu ve svém odsuzujícím rozsudku.

20. Konečně je třeba souhlasit s odvoláním státního zástupce i v tom směru, že předmětem uznání cizozemského rozsudku není i zápočet dosud vykonaného trestu či vazby na základě jiných rozhodnutí; to je předmětem až vykonávacího řízení. Vyplývá to jednoznačně z § 310 odst. 1 z. m. j. s., který výslovně odkazuje na § 130 odst. 2 z. m. j. s. o zápočtu vazby a trestu. Na krajském soudu bylo, aby rozhodl, zda trest odnětí svobody, resp. ta jeho část, která byla vyslovena jako nepodmíněný trest odnětí svobody, se bez dalšího vykoná na území České republiky, nebo zda s ohledem na podmínky stanovené v § 124 odst. 2 písm. b) z. m. j. s. se takový trest přizpůsobuje,

neboť převyšuje horní hranici trestu odnětí svobody, který by bylo možné uložit za uvedenou trestnou činnost podle českého trestního zákoníku. O takovou situaci rozhodně nejde, a není tedy důvod nepřevzít celou část uloženého trestu v podobě 360 dnů nepodmíněného trestu odnětí svobody. Rozhodnutí o zápočtu vazby do uvedeného trestu odnětí svobody učiní krajský soud až v návaznosti na právní moc rozsudku o uznání cizozemského rozhodnutí.

21. Přitom nebyl důvod uznávat a přebírat jiné sankce, které jsou uvedeny v rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu, a to z důvodů, na které ve svém odvolání poukazuje již státní zástupce. Lze jen připomenout, že převzetí výkonu jiných výroků z citovaného rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu se nedomáhalo Spolkové ministerstvo spravedlnosti Rakouska a nebyl důvod je přebírat.

22. I když odsouzený M. L. byl v minulosti již opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody, nejsou splněny podmínky, za nichž by jej bylo namístež zařadit do věznice se zvýšenou ostrahou. Krajský soud v tomto případě postupoval v souladu se zákonem, pokud odsouzeného s odkazem na § 306 odst. 1 z. m. j. s. a § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou, a není důvodu se v novém rozhodnutí odchylovat od takového postupu.

23. Ze shora uvedených důvodů Vrchní soud v Praze zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, a protože tomu nic nebránilo, znovu rozhodl o návrhu na uznání cizozemského rozhodnutí a výkon uloženého trestu odnětí svobody uloženého rozsudkem Zemského soudu v Eisenstadtu v souladu s námitkami státního zástupce uvedenými v jeho odvolání, neboť je shledal plně důvodnými.